

Църковенъ въстникъ
всеки във седмица
издаването четири
бата въ годината

Годишна плата за
Църковния въстникъ,
заедно съ
приложението
на България 10 лева, и
се отговаря 15 лева.

Единъ брой 15 ст.

Църковенъ въстникъ

— С СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ —

Единъ брой 5 ототинки.

Възкресение Христово.

То е победа, празникъ, тържество. То е победа на победите, празникъ на празниците, тържество на тържествата. То е начало на новъ животъ за човечеството!

Наместо да каже на женитъ миросиции, когато, очудени, видели отмъстенъ камъкъ отъ гроба на Иисуса и гробът отворенъ: „Христосъ победи!“ ангелъ казалъ: „Иисусъ възкръсна!“

Възкресението е победа. То е начало на обнова, начало на творчество и на съвършенствуване за човечеството.

Иисусъ възкръсна!

Съ този кликъ, откъртен отъ трепети възторженъ сърдца, миросициятъ съобщили на апостолите, учениците Христови, радостната вѣсть, която чули отъ устата на ангела. Отговарява е останало да се привѣтствуватъ въ деня на Възкресение и християните съ клика: Христосъ възкресе!

Това за християните е кликъ на радостъ, на тържество, на победа. Това за тѣхъ е привѣтъ на любовта, на братството, на равенството, на правдата, на свободата, на свѣтлината. И този привѣтъ дѣй хиляди години се носи въ християнския свѣтъ, буди душите, възражда ги, просвещава, обновява, съвършенствува, свързва ги съ възкръсналия Богъ и ги готови за бдящия животъ.

Този привѣтъ е вързката между земята и небето, между смъртта и безсмъртието, между врѣменното и вѣчното.

Съ клика на миросициятъ, съ тѣхната радостъ и съ тѣхната вѣра привѣтствува и „Ц. въстникъ“ въ деня на Възкресение Христово съвѣтъ чети:

Христосъ възкресе!

Антихристъ въ година
всичко организиратъ
Всичко, относящо се до
въстаника се извршила
до администрацията на
Църковния въстникъ
въ София

За обаждане се плаща
до 15 лева, като се плати
за разходи съ гаранция,
за всичко повторение по
15 ст.

Недавнати писма не се
връщатъ, разположени
въ седмичното издание
не се въвръщатъ

Великата страшна недѣля.

Недѣлята, която прѣкарваме, е свeta. Нѣйтѣ дни сѫ бѣлѣжити. Нѣкои отъ тѣхъ сѫ наречени велики: такива сѫ Велики четвъртъ и Велики петъръ. Недѣлята на страдания Господни е пълна съ самоотвержение, съ дивна поука и съ велики уроци. Тя е продълъжъ на победа, на тържество, на радостъ, на новъ животъ... Страданията сѫ горнило на величието. Дѣто нѣма страдания и самоотвержение, тамъ нѣма животъ, нѣма и величие. Велики сѫ самоуни, които въ страданията, мъжките и злочестните сѫ доблести. Това говори животъ на Иисуса Христа и на неговите ученици. Това е езикъ на Великата страшна недѣля. Това постаря постоянно и Църквата съ своята искънденія и молитви. Не говори ли неустано и съ, Евангелие за самоотвержението дѣла на Христа Спасителя?

Малцина, твърдѣ малцина, виникаватъ широко и дълбоко въ дѣлата и въ учението на Иисуса Христъ и на неговите ученици. Малцина сѫ и ония, които извличатъ отъ тѣхъ велики максими за живота. Още по-малко вършатъ това обществата и народите, взети като колективна единица съ длъжности къмъ себе, къмъ близките и къмъ Бога. Какво говори и напомня недѣлята на великиятъ страдания, въ днитѣ на която сме?

Говори за прѣнебрѣгнати дивни и велики истини, напомня за прѣнебрѣгнати свети длъжности. Еврейското общество било противъ свѣтлината, правдата, равенството и свободата. То не могло да изтрае свѣтлината, която прѣскаль Иисусъ Христосъ, любовта къмъ близките и врагове, която проповѣдава съ дѣла, самоотвержението, на което дълъ примѣръ. То не могло да гледа свободата, пра-

вдата, равенството, братството, любовта и дълга да вървята рѣка о рѣка. То не могло да гледа потиснатиетъ, онеправданиетъ, прѣзрѣніетъ и отхвърленіетъ отъ общество да се трупатъ около живия източникъ на свѣтлина, на истина, на любовь и на правда. И то си послужило съ властва и силата срѣчу правдата. Силата станала срѣчу правото. Иисусъ Христосъ билъ хванатъ, мъчънъ, руганъ, съдънъ и наказанъ съ най-грозна смъртъ. Силата направила всичко, каквото могла за да помрачи свѣтлината, да убие любовта, да стъпче правдата и истината. Тя убила тѣлото, но била бессилна да сломи духа. Тя умъртила тѣлото, но била бессилна срѣчу учението на Иисуса Христа. Най-голмитътъ осърблъжъ, на който било способно юдейството и езичеството, били слаби да сломятъ бесмъртната правда и великая любовь. Мракътъ не е могълъ да покрачи свѣтлината, нито кръстната жестока смърть да сломи величието на духа.

Юдейството и езичеството съ силата, която имали, съ властва, съ която разполагали, останали поразени. Силата не побѣдила правото, нито смъртъ живота. Голгота и кръстътъ, издигнатъ на нея, сѫ символъ за поражение на юдейството и езичеството, свидѣтелство за поражение на материалната сила отъ духовната. Това поражение, почнато отъ днитѣ на Голгота, върви прѣъ всековѣтъ. То слѣда и до днесъ, Лѣтописътъ отъ дѣй хиляди години насамъ свѣдочатъ това. Тѣ сѫ записали не побѣдѣтъ на Каифа и на юдейските първовещеници, които възстановали срѣчу учението за любовта, братството и равенството на човѣцъ, но за тържеството на Иисуса, когото разпнаха на Голгота, и за мирното и величаво тържество на неговото

учение, за което го осъдиха на кръстна смърт. Тъговърят не за побъдитъ на римските императори, които създали и гонения излъзви сръщо учениците и учението Христово, но за мирното и величаво тържество на апостолите и учението, което проповядвали. Тази борба на силата сръщо правото, сръщо любовта и благотъства слѣдва и днес още. Има и днес страни, дѣто силата предъдимствува правото, има и християни кесари, за които силата е право. Въ Европа нѣма езичници по име, но има такива по дѣла.

Любовта къмъ близки и врагове е най-високата христианска добродѣтель, а самопожертвуването за близния е най-високата любовъ. По-висока добродѣтель отъ самопожертвуването за близния нѣма. Недѣлята на великиятъ страдания на Иисуса, която чествуваме, е изразъ на тази най-висока добродѣтель: Иисусъ хрістъ състрадал и се самопожертвувал за всички човѣци, самопожертвувал се и за своите врагове. Това е високото, божественото. И какво по-високо на земята отъ това да страдашъ и да умрешъ за спасението и на своята врагове!

Страдание отъ страдание и самопожертвуване отъ самопожертвуване се различава. Да страдашъ безъ да обичашъ е едно наказание; да страдашъ, като обичашъ и за когото обичашъ, е радост и тържество; да страдашъ за врага си и да се пожертвувашъ за него; спасение е радост на радоститъ и тържество на тържествата.

Такива страдания и такова самопожертвуване Църквата славослови въ Великата страстна недѣля.

Д.

Книжнина

Сестра и баща.

(Разказъ).

Нѣма да забравишъ това, което излагамъ. Запечатано дѣлко въ душата ми, изнасямъ го тъй, както ми се разказа.

Бѣше вчера, на Велики петъкъ. Наведенъ надъ масата, бѣзъ рахъ да довърши едно писмо. Вдаденъ въ мислите си, азъ забравихъ, че племенницата ми, учителка въ едно отъ околнините на столицата села, ме ча-

каше. Като посегнахъ да взема пликъ за писмото, сѣтихъ се, че нѣмъ самъ въ кабинета си.

— Извини, Дешке, рекохъ на гостенката си. Ето свършвамъ.

— Нищо, вуйчо. Ще почакамъ.

— Е какво ставашъ ти? заговорихъ. Отдавна не си дохождалъ у дома.

— Почнахъ училище, вуйчо. И добре стана. Въ уроци и въ работа съ дѣцата убивамъ тѣжитъ си и забравямъ за минута ранитъ си, рече злочестата дѣвица и намѣсти черни крепъ на главата си.

Синътъ ѝ едри очи се завлажиха. Гласът ѝ затрепера и задрезгави.

— Хубаво, рекохъ и се помъжихъ да промъня разговора, но страданието на злочестата дѣвица, изгубила безплоденъ братъ на бойното поле, на Чаталджа, ме разтѣжиха, и азъ почнахъ да говоря смутено.

— Хубаво, повторихъ. Работата е най-голяма утъха въ злочестинѣтъ. Безъ нея, кой знае, какво бихме станали. Ами ти на какво си заприличала? Я гледай, каква си ослабнала, каква си блѣда... Прѣстани съ своята плачове. Съ слези и плачъ нѣма да върнемъ Вано

— Тъй е, вуйчо. Но мога ли да не плача? Имахъ само него. Той ми бѣ и за баща, и за майка, и за братъ. И какъвъ братъ! Знаешъ го. Нѣма втори като него. Другаритъ му скажи го оплакватъ заедно съ менъ, повече и отъ менъ. Такъвъ складъ, такъвъ човѣкъ, такъвъ братъ нѣма вторъ. Всички ми завиждаха. Считаха ме най-честита сестра. Искахъ да съмъ на мое място, да сѫмъ негови сестри. А сега... сега съмъ най-злочеста. Изгубихъ го. Оплакватъ го съ менъ и всички, които ми завиждаха...

— Прави сѫ, казахъ. Вано бѣ чуденъ и безплоденъ. Тѣхното не е било зависътъ, но уважение. Не зная по-благъ, по-миръ, по-идеалъ менъ момъкъ.

— Затова и азъ не зная по-злочеста сестра.

— Не, Дешке, не грѣши: Вано е гордост на България. Той умръ за отечеството си, както малцина умиратъ. Той падна предъ ротата си, а не задъ нея. Раненъ два пъти, той продължавалъ да води ротата си. Така разправя фелдфебельтъ му. Не искалъ да се отдѣли отъ войниците си. Благородна, доблестна душа...

Гласът ми затрепера и задрезгави. Слези ме задавиха... Дешка, и тя не може да удържи сълзите си. Тя зареди съ гласъ и зареди... Едри слези се зарониха по бѣлдото ѝ лице. Дишането ѝ стана тежко. Слези и въздухъ я давѣха. Доближихъ я. Почнахъ да я тѣша. Ала

още на първата дума, гласът и сълзите ми запротестираха: гласът задрезгави, сълзите се зарониха по лицето ми...

— Остави ме, вуйчо, да плача: сълзите уталожватъ ранитъ ми. О, монтъ рани сѫ ужасни! Зная, че нѣма да върна съ плачъ и съзъ бачо. Ала азъ не плача само за него. Да можехъ, оплакала бихъ всички злочести. Моето нещастие, вуйчо, е голямо, но въ село има по-злочести отъ менъ. Монтъ съзъ сѫ сега и за тѣхъ. Бачо ми остави своето сърдце и съвътъ съзъ. Като оплаквамъ злочестите въ село, същамъ го при себеси. Гледамъ благото на милица. Чуваамъ, какъ нѣжно утѣшава злочестите, какъ милва сирачата имъ, какъ бѣрше съзътъ имъ. Много момци, вуйчо, отъ село сѫ паднали на бойното поле, съ много кади има да се гордѣ бѣлгария. И да знаешъ, съ каква почина, съ какво благоговѣніе минаватъ всички у село край почерненитъ кади... Келе учениците! Причакватъ се, тръгватъ на кукични, минаватъ покрай тия кади, приказватъ си живо и сочатъ кади. Значътъ имената на всички паднали и ранени на бойното поле отъ село. Оня денъ ученици срѣщатъ единъ старецъ, единъ баща съ трима синове убити и съ четвърти тежкораненъ.

— Трима синове убити! изви-
кахъ азъ страшно.

— Да, вуйчо... И знаешъ ли, какъ направили учениците: наредили се и си свалили капачетата... Старецътъ ги помилвалъ и просълъзъ си тръгналъ...

— Гледай, гледай, какви мили дѣца! Гледай, какви скъпки дѣца има Бѣлгария!

— Учениците знаятъ и за баща. Знаятъ, дѣ и какъ е падналъ. Минаватъ недѣля наемѣръ въ стаята си, междучасното, портретъ на баща очищаватъ съ цвѣта. Това ме покрти и просълъзъ. Мили дѣца! Тия скъпки дѣски чувствѣтъ ми наведоха на честита мисълъ: написахъ имената на всички паднали отъ село въ войната. Листътъ очаква на стъната. Жалко, че нѣмъ портретътъ на геройтъ. Същата мисълъ и у свещеника: той накара църковното настоятелство да напечата съ едри букви поменикъ на падналите герои и го очаква въ рамка на притвора на храма. Въ поменика е и името на баща, макар азъ и той да сме чужди за селото. Това ме трогна. То ми разкрива чувства, които сѫ най-голяма утѣха за менъ въ тежката ми скрѣбъ. Прѣди да въздушъ свещеника направи обща панихида за героятъ. Църквата и двора бѣха пълни съ народъ...

三

Старецът съ тримата убити синове и съ четвърти тежко ранен не излизаше изъ ума ми. Искахъ да зная, кой е този великъ баща.

— А какъ се назва старецътъ съ четиримата синове? попитахъ

— Името му е Вуто; въ село го
казватъ „Дѣдо Вуто“. Ти го зна-
ешъ, вуйчо. Азъ лани живѣхъ въ
неговата кѫща.

— Дъдо Вуто Петровъ ли?

— Да, той.

— Зная го добре; зная и синовете тъму. Хубави, здрави, едри юнаци. България е честита съ такива синове и съ такива борци. Тъкже нейна гордост и слава. Спомнямъ си стареца. Симпатичен, тих, сладодумен. Жива благост. Божи човѣцъ. Влизаш, Дешке, въ душата му. Трима синове паднали, четвъртия тежко ранен. Ужасно! Иска се голъмо търпнѣе, искатъ се желътни нерви и велика душа да се прѣнесе всичко това. Ама знае ли се наистина, че и тримата скъбутии...

— Знае се, вуйчо, отдавна се знае. Снахитъ на клетия старецъ се изтрепаха от плачъ. Единъ отъ убититѣ е още ергень, другитѣ двама оставили вдовци и дѣца. Ако се случи нѣщо и съ четвъртия, ще остане дѣло Бuto да храни три снахи вдовци съ дѣца. Четвъртиятъ синъ е тежко раненъ. Бори се за живота. Така ми писа моя драгарка отъ Лозенградъ, къмъ която бѣхъ се обирала, по молбата на дѣло Бuto, за свѣдѣния. Ранениятъ иска да види непрѣменно баща си. Моли да отиде при него въ Лозенградъ За това и дойдохме снощи съ дѣло Бuto въ града. Опитахме тукъ-тамъ за позволение, но нищо не свѣршихме. Сега дойдохъ при тебъ да ни наптишъ. Снощи скитахме до мръкнало. Замръкнахме безъ да свѣршимъ нѣщо.

— Не можихме, г-це, да се оправимъ при хората, рече старецъ: хайде да идемъ поне въ църква. Днесъ е Велики четвъртъкъ. Богъ е благъ.

— Покъртиха ме тия думи, които се късаха отъ жестоко оранено и убито башинско сърдце. Сама изпитахъ, че най-близъкъ до злочесчият е Гош.

— Бъдния старецъ! Каква въра,
каква яка душа! рекохъ въ ума си

寒 霜

Учителката продължи.
— Бяхме въ църква. Едва влязохме.
Стояхме до край. И азъ и дъдо
Вуто се молихме горещо. Слушахме

св Евангелие. Слушахме за мъжките, страданията и кръстната съмърть на Иисуса. Видяхме и разпятието. Свещениците минаха съз кръста близо до насъ. Видяхме лицето на Спасителя. То бѣ воскоизтънто, блѣдо, но благо. Главата наведена надъшно. Ръцѣтъ и нозѣтъ привъздили. Капки кръв съзлѣха отъ раните... Капки потъ, съкашъ, бѣха избили по воскоизтънто лице. Дѣло Бuto не отдѣляше очи отъ кръста. Видѣхъ по лицето му се заронихъ слези. За какото и да бѣха тия слези, тѣ се ронеха отъ чиста душа за мъженици — единъ мъженикъ за спасеніе на човѣчеството, другиятъ мъженикъ за спасеніето на братя. И синоветъ на дѣло Бuto, и мои мълѣ братъ, и хиладътъ тѣхни другари, по примеръ на Спасителя, сѫ проплѣти кръвта си за спасенето, за свободата на близките! Подвигътъ на Иисуса е божественъ, а подвигътъ на геройтъ, които оплаквамъ, е високъ, светъ. Иисусъ не умръ за слава, не паднаха и нашитъ братя за слава, за награди, но за нищъ по високо отъ всѣка награда и слава — за дългътъ къмъ близките! Така като си самобесѣдавъхъ, дигнахъ очи и погледнахъ разпятието и поспѣлъ дѣло Бuto: очите на старецъ, влажни и зачревени, още бѣха впити въ разпятието.

本章

Разказаното ме трогна дълбоко. Искахъ да видя стареца, искахъ да прѣгърна и цѣлуна този величъ башъ и гражданинъ, искахъ да му кажа, колко високо стои той и неговата кѫща надъ всички ни.

— Защо, Дешке, не доведе и
дъде Буто? попитахъ Гольма честъ
ще е за менъ да приема този ста-
рецъ именно сега въ къщата си.

— Той ще дойде подиръ малко да ме намъри. Правъ си, вуйчо. Голъма част е да види и заговоръ човъкъ съз този старецъ. Знаеш ли, че, като вървя сега съ него, чувствуващъ тая част, а като говоря съ него, на мирамъ, че моето нещастие, тежко и ужасно, блъднѣе предъ неговото. Има нѣщо велико въ душата на тоя баща, на този Божи човѣчъ, както го нарече. Като съмъ съ него, заброявъмъ своето нещастие, но, злѣ се изразихъ, сливамъ своето нещастие съ неговото и като че ли ми олеква

Нешастната казават, че по-

— Нещастietо, казвай, е по-леко, кога не е само до насъ.

— Тъй, вуйчо. Общото нещастие по-леко се носи, общиятъ смъкъ по-меки. Знаеш ли, какво ми каза

дъдо Вуто, като излъзохме изъ църква? ..

— Г-це учителке, много се благодарихъ отъ църкva. Вѣлѣшъ убить, но изѣзъхъ съ олекната душа. Мжкитѣ и страданията, думамъ си, на разпятия на креста сѫ по-гольми отъ моите, а търпѣнието ми още по гольмо. Той надзвилъ всичко и спасилъ човѣцъ, спасилъ добриѣ и лошиѣ . . . Неговото търпѣние било гольмо. То не е за човѣшка душа. Затова и пѣятъ въ църквата: „Слава доп-
готврѣніе твоему!“ И ние съ тебъ имамъ мжки и рани. Ти оплакаваш братъ, азъ трима синове. Нашитѣ огневе и болки сѫ гольми, но сѫ по-малки отъ тия на Този, ще е закованъ на креста и ще се е молилъ и отъ креста за лошиѣ, що е ум-
рѣть за спасеніето на човѣцъ... Нашитѣ загинаха за спасение, загинаха за братята си, дадоха си живота за доброта на своите по-
робени братя...

— Думитъ на дѣдо Буто, казани съ вѣра и съ твърдъ гласъ, прозвучала. Огледахъ се наоколо. Никой нѣмаше наблизо. Дигнахъ очи къмъ небето. Надъ нась трептѣха на тълпи звѣзди... Трептѣха звѣздитъ и, съкашъ, поглеждаха старца и си шепнѣха. Погляднахъ дѣдо Буто. Видѣхъ въ старческото му лице нещо дивно. Въ лицето му имаше нѣщо и меко, и благо, и свѣтло...

— Прави съж, рекохъ, дъде, твоите
думи. Въ дългото на героите, които
оплакваме, има нъщо велико, което
не можем да скланяме. Бърка ни
нашата скърб. Спомнямъ си духа
и думите на една майка францу-
зийка, на име Буве. Като внесли
кочега съ синъ и адмиралъ, пад-
нали на бойното поле, тя, казавъ,
извалиха на слугите:

— „Отворете двѣтъ врати: никогда толкова честь не е влизала въ тая кѫща”.

10

Издрънка пътния звънецъ...
Чухъ, че се говори... Чухъ да се
пита и поръчва:

— Тукъ ли е учителката Дешка Петрова? Кажете ѝ, че я дира дъ до Вуто...

Не дочакахъ. Бърже отворихъ вратата. Видѣхъ познатия старецъ. Той бѣ самата честь. Никога не бѣхъ така удостоенъ и така почетенъ отъ честта като въ тая минута.

Д. Мишевъ.

Петъръ Биковъ.

Камбаненъ звънъ...

Камбаненъ звънъ и пѣсента на пролѣтъ дивна се сливатъ въ химъ тържественъ, светъ — И въ него позивъ на любовъ зучи любимна въ ореолъ вълшебно — лънъ.

Зучи надежда ощъ за възрождение на земно чадо — ижеченикъ и мощенъ зовъ отъ сънъ за про- буждене.

— Стани, човѣче, чуй този викъ!

Христосъ воскресе! Цѣла вечъ при- рода откри разкошний си чертогъ, — Стани и ти, о душо на народа, О, некъ и въ тебъ възкръсне Богъ!

Чрѣзъ мажки саль срази той тлѣн- ността на гроба, Срази съсъ своята смъртъ съмртъта, И въ царството на мрака, дѣ царѣще злоба, лжчи пронизаха тврдътъ.

На тозъ величъ день пролѣтата въвъ слава безцѣнни иноси красоти; Съсъ свѣжи сѣнки лъсътъ призо- вава, Ела, възторга не тай!

Ехтятъ камбани — и на птички мили хорътъ вѣстятъ намъ празника на любовь- та . . . О, угаси — къмъ пролѣтата издиг- налъ взорътъ — умраза всѣка въвъ кръвъта . . .

Яви, човѣче, саоето величие. Въ тозъ свѣтътъ празникъ, въ този денъ, свѣта ти възлюби — и безъ различие за всички братъ бѫди роденъ.

О, облекчи житетската имъ битва, О, възкръси у себе си Христа: за кратки думи — сладостна молитва откри затворена уста!

Димитрий Цензоръ.

Спасение.

Очаквамъ пролѣтата, катъ щастие за мене. Ше дойде тя отъ село, що е на място далекъ. Въ лазурний денъ на Божието Въз- кресение на звънъ камбаненъ туй вѣсти, ще тихъ екъ.

Печ. Паспалевъ, наематель I Кооп. Печат. Д-во „Гутенбергъ“, София.

И укротилъ душата си безпжтна, ще видя азъ усмивка въ Божий зракъ. И цѣлии свѣтъ въ красота без- смъртна за първи, съкашъ, пожъ ще видя пакъ.

Ще ида при рѣката, що разлива води си въ бѣльскъ тамъ и се синѣтъ. Ще мина покрай черноземна нива, дѣ хлѣбъ израстналъ вече се зеленѣтъ.

Усмихвайки се на трѣница слаба, жимота ще забравя въвъ града, дѣ често, любовъ и младостъ се продаватъ, дѣ всѣки погледъ тамъ мрачи тѣга...

И просълзенъ тогазъ ще славо- слова разцвѣта на безлюднѣ поля... И падна-ще на хълма да измоли спасение отъ майката — земя.

Хр. Димитровъ.

Ловчанска Митрополия.

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 392.

гр. Ловечъ, 5 априлъ 1913 год.

Обявява се на заинтересованите лица, че на 15 май т. г., точно въ 3 часа слѣдъ обѣдъ, въ помѣщенето на Ловчанска митрополия ще се открие публиченъ търгъ чрѣзъ явна конкуренция за продажбата на трѣтата за темуцата година отъ слѣднѣтъ Митрополийски ливади:

1. Ливада въ Сливешко помѣстие, Горно-Павликенска община, въ мѣстността „Ялията“, отъ 24 декара и 7 ара;

2. Ливада теже въ Сливешко землище, въ мѣстността „Монастырска чешма“, отъ 4 декара и 6 ара.

Първначална наемна цѣна за двѣтъ ливади — 120 лв. Залогъ за правоучастие въ търгъ 5%, отъ първоначалната оцѣнка.

За смѣтка на наемателя оставатъ разноските за публикации и пр. по произвеждането на търга.

Отъ канцелар. на Митрополията.

Харманлийска окол- восочна ливница.

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 9.

Извѣстяватъ се интересуващи, че въ помѣщението на ливницата ще се произведе търгъ на 29 априлъ т. г., отъ 2 до 5 часъ слѣдъ планд-

1). 1500 килограма чистъ воськъ отъ пчели, мѣстенъ или анадолски, приблизителната стойност 7500 лв.

2) 150 килограма (30 топа) прѣ- жда султанъ № 4, приблизителната стойност 350 лева.

Искания залогъ е 5% отъ обя- вената стойност на прѣприятието. Желающи да конкуриратъ, искатъ съобразътъ съ постановленията на чл. 11 отъ закона за обществените прѣприятия.

Поемните условия и тържни кни- жка могатъ да се видятъ всѣки при- съственъ день.

гр. Харманлий 5-ти априлъ 1913 г.

За председателъ на ливницата:

Свещ. З. П. Чавдаровъ.

Съкрушили и дѣлбоко опечалени, съобщаваме на роднини, приятели и познати, че многообичната ни съпруга и майка

Пресните Димитра П. В. Мартинова

Слѣдъ тринедѣлно тежко боледува- не отъ миненгитъ прѣдаде Богу духъ въ най-цѣтущата (29 г.) въз- растъ.

Неприжалима майко,

Съ своята ранна кончина оставяща настъ, малкия дѣвъ годишенъ Стоенчо, петгодишния Иванчо, седемгодишния Желчо, вѣчно да скърбимъ за тебъ, Нѣма вече за настъ, майчини ласки. Нѣма кому да кажемъ мамо. Нѣма! Вѣчно нѣма...

Скажа съпруго,

Слѣдъ твоята кончина азъ се об- ричамъ на тежки изпитания. Стоенчо, Иванчо и Желчо, които бѣха твоя идеалъ, оставатъ мои първа грижа.Ще положа неимовѣрни усилия да изпълня родителския си къмъ тѣхъ дѣлъ. Но башинъ грижи стъ нищо не могатъ замѣни майчини-тѣ ласки и цѣлувки, съ каквото ги ти обсипваше. Нещастия!

Моля Бога, моли Майката Божия, Царицата Небесна да имъ дарува здраве, а мене подкрепя да мога да понеса тежката загуба съ твоята смърть.

Богъ да те упокой и прости!

Вѣчна ти память, незабравима скпруго и майко!

с. Дѣлбоки Ст. Загорско.

Дѣлбоко опечалени: Свещ. В. Мартиновъ, дѣца: Желчо, Иван- чо и Стоенчо.